

Byl náš vejlet s pánčičkou! Zase sem jí měl celičkou jen pro sebe, TupoFleky vodfordily páchat zlo na chalupu s pánikem . Takže jasný! Nejdřívějci přišli na řadu plyšáci, který ale helejte - sou poslední dobou občas i s náma volně ložený. Nemusej bydlet poráde ve skříni. Páč TupoFleky momentálně předstíraj normálního psa. To je fajn, můžu si tak vzít pana Zajíčka, nebo PaprikŠtajna, kdy se mi zachce a proudit s nima bytem a nabízet je ke hře.

No a pochopitelně - jasně - poklidná dlouhá ranní prochajda. Takle teda - vona úplně poklidná jako nebyla. To ne. Svítlo totiž slunko. A co se děje, když svítí slunko? No? No? Přece - dělaj se stíny! A já jakožto správná bordera, za kterou se občas považuju, musim honit stíny! Ty lítací. Pokaždý zjara, než se mi to vochodí, sem celej říčnej z těch lítacích stínůch. Hodíte mi balonek a já letim. Enemže minu a letim za tím stínem vod toho balonku. A taky ty stíny - hlavně vod letících ptákůch - dozoruju. Stojim na louce, sem důležitěj a vostražitej, aby mi ani jeden neuniknul a hrozně moc musim máchat vocáskem. Jak tureckou šavlí. Pánčička mě dycky chvilku nechá, ale když už to trvá dlouho, praví, ať se vzpamatuju, že nejsem žádná bordela a ať koukám mazat. Tak pak mažu teda. Voběhnul sem si, co sem potřeboval a pak jsme šli dom. A hlavně do kůchně.

Vona totiž pánčička den předtím uhamounila (přes marný protesty pánikovi, kam to asi tak dá) kdesi asi šest vobřích pytlů s masovejma vodřezkama. Pro nás, juchéé! A i když se večer snažila, tak to šécko nestihla zpracovat. Dost jí toho zbylo na ráno a to byl náš úkol. Zpracovat ten zbytek a někam to naládovat. Helejte-dost jsem si při tom zpracovávání přišel na svý. To jako bez diskuze. Ešče, že TupoFleky byly fuč. To bych se dostal na půlku. Kdežto takhle? Šécko moje. A navrch!! Když jsme potom s pánčičkou umyli balkon, tak sem dostal kostéčku s kloubem velikym a šel sem si ji tam žužlat (a ten balkon sem zase zaprasil).

No a pak už se šlo veeeen, procházkovat, hopikat a řídit. A pánčička si řekla, že to dneska pojmem jako túru. A půjdeme do Hvězdy. Tam už sem dlouho nebyl. Vždycky tam jedeme autem. A dneska pěšmo pěkně. Nejdřív sídlákem, kde mě pánčička zlobila, že mi utíkala. Třeba na plácku s hodinama, kolem kterejch je uzavřenej kruh z laviček. To mě dycinky nechá jít napřed a nic neřekne. Pak odběhne přesně na druhou stranu, než jsem já tam, kde si čuchám. A číhá. Jak zvednu hlavu a běžim na ni, utiká přede mnou a lítáme tam dokola. Když ji dopadnu, piští. A to mě ba, když piští. Kousek od Filajky jsme potkali pruhatýhojakobíglu Tobiaše, enemže byl na vodítku, tak jsme si nemohli dát sprinty. Škoda, tak halt příště.

Ale hnedle na tý Filajce, tam bylo velkodruženičko. Nejdříve jsme se potkali s výmarákem mladým, pak se k nám přidal takovej velkej kříženec, mladá bigloňka a ešče mladší bulinda. Takže se hrozně rejdlilo, pobíhalo a kámošilo. O kus dál, když sme si s pánčičkou čtali Čikýta-což je další dárek od Ajdulinopaničky a je to boží balónek-tak k nám přišel takovej velkej černej kámoš. Velkej ale mladoch, a příjemnej, takže jsme se suprově domluvili a mohli se taky podružít a pánici si pokecali. A my už potom zamířili na lesní cestu, která vede pod Filajkou ke Hvězdě.

Tam byl takovej menší zádrhel v podobě obřího psa s hlavou jako kýbl, kterej ležel přes cestu a držel ho takovej prapodivnej chlap. Před námi šla taky psí dvojka a pánčička viděla, že bez potíží to nebude, páč ten pes si tu cestu dost jako hlídal. I dostal jsem povel "Fuss", což znamená, že se přiřadím vedle pravý nohy a tím pádem je pánčička mezi mnou a zdrojem případných potíží a já musím pochodovat natěsnačku nalepenej k tý pravý noze. Pes dosti jako řval a cloumal s chlápkiem, takže jsme to propochodovali velmi rychle, stejně jako ta dvojka před námi a velmi rychlým krokem jsme se všichni vzdalovali. My pak došli k domkům nějakým, kde jsme se propletli a po nějaký době došli na louku před oboru. Jé tam vám bylo hásky! Svítlo sluníčko a já se pustil do bádáního.

Tolikatě neznámejch myších děr tam bylo!!! Snažil sem se je šécky voběhnout a vybádat, páč to bylo úplně jiný, než na naší louce. Jenže hele, to se nedalo! Pánčička sice trpělivě čekala, ale..... po pravdě - asi bychom tam byli ešče ted. Takže sice nějaký čas mi dala - a při tom si vytelefonovala s pánikem, že až pojedou s Tupoflekama z chalupy, že nás tady naberou - ale pak to vodpískala /doslova/ a prošli jsme brankou ve zdi a uuuž sme byli ve Hvězdě. Je to tam skorem jako v lese, víte? Nebo takhle, je to tam úplně jako v lese, jen je tam víc lidijůch a psůsch. V lesích, co chodíme my, nikoho nepotkáváme.

Cestičkou jsme došli k místu, kde si kdysi pánčička čtávala s mým velkým předchůdcem a kde jsem já ještě vlastně nikdá nebyl. A to místo je úžasný. Víte proč? Páč tam je takovej velkej úval, strmej pěkně. A ten se přesně hodí do mojí kopečkový hry. Pánčička vyčutne balonek. Ten letí přes ten úval na jeho druhou stranu a já letim za nim. Tam ho popadnu a letim na hranu toho úvalu. A balonek pošlu dolu. Abych mohl hópnout šíbru za nim a zapadnout do listí jako von a tam se pak děsně hrabošit. To je bomba!!! Hele to se nevochodí. Lítal sem tam jako šůs a králofsky se bavil. Ani bych asi dál nemusel, páč tam se mi líbí hodně, ale znáte to... pánčička nevydrží tak dlouho na jednom místě. A prej hlavně

sem se měl jít kapek uklidnit a taky napít. Do potůčku ke kterému mě zavedla. Vylemtal sem ho dočista, do čista.

Odtama jsme došli na louku. Svítlo na ni sluníčko a bylo báječně. Šli jsme si jen tak, pohodička, klídek. A pak koukám, kdo to k nám běží. Nějaký pometlo černý. Samá noha, vysmátý a úúúplně pitomý. Stejně jako ty TupoFleky. Jen se to menovalo Frída, ale jinak? To stejný. A tak jsme si dali, zatímco se pánčičky pohodlně uvelebily na lavičce, několikero mnoho honiček a zakusovaček. Až jsme jazyky na vestě měli. A tak pánčička navrhla, že se zajde k rybníčku a potůčku, abychom se mohli kapek napít. Což jsem oba učinili, jen Frída se ještě k tomu zabahnila v tom potoku. Ještě jsme chvíli bitkařili a pak jsme se rozpojili. Frída se svojí paničkou se vrátily k tý lavičce a my s pánčičkou vyrazili do toho děsného krpálu (jak říkala pánčička), co vede od rybníčku nahoru. Neboli do skvělého kopce, jak sem říkal já, páč ..... tyjožjo! Víte jak rychle se z něj dá pouštět balonek dolu? A ešče se odrazí pak dole od zdi a běží úplně neznámo kam!!! Zase bombááá!!! Takže jako jasně, to jsme tam museli chvílku pobejt. Pánčička byla i evidentně ráda, že ten kopec nemusí kousnout v jednom dílu. Je taková zlenivělá po tý zimě, drobátko. Funěla teda pěkně a to vůbec ani jednou za balonkem dolů neběžela.

Chodili jsme si tak mezi stromama, až jsme došli nahoru, kde byli teda národové! Dvounohý a čtyřnohý! Já sem si tam našel super kámoše. Starýho moudrýho bílýho psího dědečka. Úplně jako Bubinka byl. Ani sem od něj nechtěl jít, doprovázel jsem ho daleko, až mě pánčička musela důrazně povolat zpět. Ale.....byl přece jako ta Bubinka!! Ale jo, poslechnul sem, to víte že jo, i když se mi nechtělo. Mám starý pejsky rád! A taky starý lidije mám rád. A proto jsme s pánčičkou nenápadně uspořádali takový malý představení pro jednoho starýho pána na vozičku. Stál tam s vozičkem na cestě a čekal, až se k němu vrátí ta paní, co ho tlačila dopředu. A byl moc smutnej. A my nemáme s pánčičkou rádi smutný lidije. A tak jsme si tak stoupli stranou a pánčička povídá.

“Rumíčku, jak dělá zajíček?”

“Takle přece!” usednul sem na zadničku a šmrdlal pacinkama do vzduchu. A páč sem neměl dobrou stabilitu, kapek sem se kejval. Pánčička viděla, že starej pán se dívá a zajímá se a tak mě “shodila” a pravila:

“Rumouši! Ty si zase požil! Podivej se jak se kejkláš! Dyk ty seš snad namol!” Pán se zasmál a já sem zase udělal kejvacího zajíce.

“Rumouši! Já Ti furt říkám, nepi to!” smála se pánčička a já sem se rozhopíkal. To už jsme měli regulérní publikum, páč tam přišel nějakej pán a s nim asi tři pani a fšící se smáli. Na mě pochopitelně, to je jasný. A tak sem tam hopikal radostně vod jednoho k druhýmu a pán na vozíčku byl veselej. A fšící jsme si povídali. Pánčička říkala, že máme spolu takovou scénku pro děti, který se bojej pejskůch právě, a kterou pilujeme i na veřejnosti, abych se to naučil provozovat fšade. Nechtěla vyprávět, že tady uspořádala nenápadně vystoupení pro toho smutnýho pána, co to ani nevědíl, že je to pro něj. A fšící chtěli vidět, co máme nacvičenýho. Tak jsme to vysekli. Nejdřív se mě pánčička zeptala, co udělá ten dobře vychovanej péf, když potká člověka. A já jí podal tu tlapku. Pak se mě zeptala, co ten pes udělá, když ten člověk bude paní. A já udělal “Ručičkulíbámmadam!”, neboli sem usednul, tlapkama sem chytil pánčičce ruku a šňupákem ji políbil. To už tleskali. A pak pochopitelně musela následovat poklona, to je jasný.

A pak sem si pánčičku vychutnal □ □ . Hele jako, ftipný to bylo. Následuje dycinky dotaz, ešivá ten slušně vychovanej péf může ukázat, jak vypadá cíplej péf. No zpravidla může a taky vokáže. Ale ....víte jak, my hvězdy máme občas manýry, no ne? Takže místo cíplýho psa sem vyseknul špičkovýho zajíce. Pak poklonu a taky sem jim trochu zazpíval. Řehtali se fšící. A já taky. Páč sem pánčičku doběhnul. Pravila, že sem trdlo a ne umělec. Jenže to se dost plete. Páč....kdo sklízel ty úspěchy? No vona to rozhodně nebyla teda. □ □ . Fšící totiž vobdivovali enem mě. A to já můžu teda, to můžu dycinky.

No a pak jsme si to tam ešče několikrát šécko prošli, vyšli jsme si hlavní branou na tu velikou zelenou louku, co je před ní a.... tam sme se zasejc potkali s Frídou, která už tou dobou šla domů. My ešče ne, páč pánik s Talimůrou byli teprve na cestě. A tak jsme si šli hopikat přes takový překážky, co tam mají. A vydrželi sme si s tím dost dlouho. V podstatě až do doby, kdy pánčička viděla naše auto. Hópnul sem do kufru k TupoFlekům a těšil sem se na večeri. Vono už taky bylo dost pozdě jako a byla nám už docela zima. Doma jsme s TupoFlekama padli na pelechy a..... regulérně voba vodpadli, páč jsme měli pestrej prográmek. Probrali sme se až na žrádlo, to jsme vdechli a pokračovali ve vodpadnutí. To bylo přerušeny už jen nočním vyvenčením, na nic jinýho nebylo sil.

Přes Filajku do Hvězdy!